

πιδίστη δεῖ πάραγαλεύσθμον μὴ θεραπόνου
αειδηπούς εἶναι, ἐστὶ δὲ τὰ χεῖλα φερεῖ τὸν τόπον
[τὸν μέλιτα. διὰ τὸ δὲ γαργαλεύσεται τὰ
χεῖλα τῷ τοῦ πλευραῖς καθόδω τόπον,] ὃ δέν
δύσπειρος. Βούλητε ταῖς οὐδὲ μέλισσέ δέ.

η Διὰ τῆς δὲ τοῦ τοῦ ταῖς μεράλαις τόπον
κείνη συγγελλόστηντες δὲ πάντα δημόνον, οὐδὲ διὰ
τῆς πτεροφόρων ταῖς πέντε μηνίσταντες] παρέντας τοὺς
τόπους εἰσὶ τῷ φλεβῶν· ὡν καταψυχομέ-
νων, οὐ τοιωτὸν παρθόντων, ψυχείστωνται; οὐ
εἰς πνεύματα εἰς τὸ υγρεῖν διαλύεται; οὐδὲ εἴσαι
ταῖς ἐπὶ τῷ πραξόνου πέσοντις φλέβας, κα-
θεύδεστον. οὐδὲ [οὐδὲ] ήδονή δερματία τίς
δέ. τόπον δέ, ὅπου πλέον τὸ πνεύμα ἔγχυσται,
ἀνθρόπος ἔχει ἀφίεται. οὐσία ταῖς καὶ ἐπὶ [τῷ]
πατερικῷ τῷ πτεροφόρῳ δερματίας ταῖς μηνί-
σταντες, μετάντημεν εἰς πνεύματος πλέονος οὐ
θυμόδους, ἔξεστανται. δὲ Διὰ τὸ μὲν τὰ
στοιχία φερεῖσθαι πολλάκις; οὐποτεψεῖσιν τοῦ
παρεύθυντος περούτης, κατεῖται μέλιτος τοῦ
φεροκόρδην δερματίην κατεῖται; εἰ Διὰ τὸ
τὸ περιεχόντων φερούτης τοῖς διακτύλοις, οὐδὲ
φαίνεται; Εἰ δίστη διστίντης παθητέος ἀπότομε-
δαι; τοῖς γαρ εἰς τὸν διακτύλον, καὶ φύση
ἔχοντες τὰ χεῖλα, ἀμεφοτέρους οὐ διωτόν-
ται.

Οὐτοὶ τοῦ περιπάτου. λεγ.

Διὰ τοῦ περιπάτου ταῖς εἰκόνας πο-
ιουμένης ποτερού ὅτι τοῦ δικτύου ποτοῖ
πανεῖται ὅτι μελίσσες γενέσησται; β Διὰ τὸ
τὸ περιπάτου μελίσσες μελίσσει, ἀστροκάτανον
ὅτι δίστη διδέργοται μὲν, οὐτοὶ δύνηται καὶ α-
ρειάς οὐ δέργην, τοιωτοῖς υγρέστηται γαρ οὐ-
κεῖται ἔχει πτερίσια. Αποδοτὸς δὲ αἱ φλέβες
τείνουσται ἐντεθεῖν, καὶ οἱ πεταῖροι γενέθλιοι
εἰς αὐτοῖς, καὶ ὄγκοφροις υγρεῖς, καὶ οἱ πορε-
πολαῖς. οπερεῖον δὲ αἱ πτέριδες, οὐ πολλοὶ
πόροι εἰς τοράντας ἔχει. οὐδὲ οὐδὲ τὰ τῆς
κατανούσης διδέργοται, αἰλούς εἰς τὸν περιπάτον
διὸ μελίσσες οὐ τονδοῦσι, οὐδὲ μινός οὐ τό-
πος, καὶ υγρότητα ἔχει; οποιοῖς δέ, οὐδὲ τῷ βι-
ζῷ ἔκφετος, καὶ οὐδὲ αἰδηστον διωτόν-

ται εἰς τοῦ περιπάτου περιπάτου.

γ Cut in facie maximè tubercula oriri solent, quos varos vocamus? An quia lo-
tus ille ratus, atq. humidus est. Indicium, pilorum eruptio & sentiēdi potest faciunt.

A An quia membrum, quod titillari possit,
non longe à sede potissimum sentiendi
abesse debet: labra autem eo maximè in
loco posita sunt: sed omnium maximè lo-
corum capitis proprieτate titillantur, quod
carne ex ictu constant: quare mobilissima
esse possunt. 8 Cur quis locum nostratum
alarum moueat, in risum continuò laba-
mut, si quam aliam moueat partem, nullā
possit ridendi causam afferre? Et quænam
ratio est, cur naribus penna tentatis ster-
nutamentū moueatur? An quia loca quæ-
dam venularum habemus, quibus vel re-
frigeratis vel contrà affectis, venulae ipse
aut humectantur, aut in spiritum ex hu-
more dissoluuntur, quemadmodum si ve-
nas ceruicis dormientis quis premat. Lat-
itia itaque gestiens, concalfactio quædam
est: spiritum autem, cum redundaret, foras
mittimus vniuersum. Sternutamenti quo-
que ratio illa eadem est: cum enim penna
mouemus, atque tepefacimus nares, hu-
mor in spiritum soluitur, quem mox re-
dundantem expellimus. 9 Cur sanguen-
ero visu evenit, ut ingestu cibo inhorre-
scamus? An quod cibus frigidiusculus ad-
missus, vincit principio magis naturalem
calorem, quam vincitur. 10 Quam ob-
causam quod digitis vice mutata impli-
catis circumagitur, duo esse videatur? An
quia duplici sentiendi parte attingimus.
Nunquam enim fieri potest, ut lateribus
digitorum exterioribus utrisque idem com-
pleteamur, & agitemus, dum manus ordi-
nem suum obtinet naturalem.

Eorum que ad faciem pertinent, Sectio 36.

ciuius quæstiones 3.

C Vr faciem effigiae confuerunt? V-
trum quod qualènam simus, ea ipsa
corporis parte intelligi possit? An quod ea
principiū qui simus, agnoscit potest. 2 Cut
facie maximè sudare solemus, quæ carnis
omnino expers, atque gracilis est? An
quod ea propensiora sunt ad sudorem,
quæ humida, laxaque sunt. Caput autem
tale est, quippe quod humorem suum plu-
rimum habeat, quem vena tendentes
inde declarant, & distillationes, quæ ē
capite venire solent. Cerebrum item hu-
midum est, & feramina capitis permulta.
Capilli profecto foraminum multitudi-
nem foras usque productam latissimè in-
dicant. Sudor igitur non ex parte inferiore,
sed ex capite oritur: quam ob rem
frons prima, & maximè sudat. Prima e-
nim subiecta vertici est. Humor autem deorsum, non sursum, fluit.